

Sizif

V starih časih so se ljudje bali bogov. Kdor se ni bal boga, pa se je bal smrti. Kralj Sizif pa se ni bal ne bogov ne smrti. Ustanovil je bogato mesto Korint in zgradil utrjeni korintski grad. V vsem mestu pa ni bilo studenca, zato je razmišljal, kako bi pretental bogove, da bi mu darovali studenec. Slišal je, da sta se sprla Azop, rečni bog in Zeus, zato je pohitel k Azopu. Obljubil je, da mu bo povedal kje je Zeus, če napravi izvir sredi Korinta. Azop je napravil izvir, Sizif pa je povedal, kje živi Zeus. Azop je pozabil, da je Zeus bog bogov, zato ga je Zeus kaznoval in ga spremenil v prah. Njegova jeza pa se je spreobrnila na Sizifa. Poslal je smrt naj ga odpelje v podzemlje, kjer ne bo mogel izdajati skrivnosti. Sizif je pričakoval smrt, zato ji je nastavil zanko. Nič hudega sluteča smrt je vstopila v dvorano in Sizif je skočil nanjo, ter jo zvezal. Zdaj mu smrt več ni mogla škodovati. Sedaj več nihče ni umrl. Divjad je s puščicami v telesu letala po gozdu in ljudje so se starali vendar niso umrli. Zeus je povedal Aresu, bogu vojne, da je Sizif pokvaril red na zemlji, zato naj osvobodi smrt. Sizif je vedel, da ga bo smrt vseeno nekoč premagala, zato je naročil ženi, da ko bo umrl, ne sme pripravljati nobenega pogreba. In res, Ares je osvobodil smrt in že ga je odpeljala v podzemlje. Ker pa žena po njegovem ukazu ni priredila nobenega pogreba, se je Sizif zasmilil vladarici podzemlja, zato mu je dovolila, da gre nazaj na Zemljo in opomni ženo kaj je njena dolžnost, ko ji umre mož. Sizif je cel srečen odšel nazaj na Zemljo in napravil slavnostno pojedino. Hvalil je ženo, ki je poslušala njegov ukaz, vendar v podzemlje se ni mislil vrniti. Bogovi kaznujejo smrtnike, ki ne poslušajo njihove ukaze, zato je smrt znova prišla po Sizifa ter ga za vedno odvedla v podzemlje, kjer mora potiskati v hrib velikansko marmorno skalo. In ko je tik pred koncem, mu skala uide iz rok in začeti mora znova. Njegovemu trpljenju nikoli ne bo konca.